

си на веѣки шестъ мѣсеца, у него стояха едни и сж-
щи слуги съ години. Дѣ — дай — си калфи и чираци
бѣ извадилъ, и всичкитѣ бѣха честни търговци. По
Великъ-денъ веѣки щѣше по напрѣдъ на него да за-
несе кравай и червени ейца, и да му цалува ржка
съ „Христосъ Въскресе.“ И той съ радостъ пакъ
ще имъ повтори и потрети своитѣ съвѣти.

— Искамъ да споменувате дѣда си Димитра,
и когато умрѣ „Богъ да го прости!“ да речете.

V.

Пуста и поразена Турция, какви не проклѣтии
сама на себе си нанесе, които ѝ запалиха, най
сѣтнѣ, оганъ на главата! Отъ която образованна
държава избѣгваха, или самата държава изгонваше,
хора пакостници, злосторници, разбойници, тя, ум-
ната турция, подъ прѣдлогъ на челоуѣколюбие ще ги
прибере. Мирно и спокойно до нѣкадѣ бѣ българското
население прѣзъ годинитѣ 1856-60, но ето че тур-
ция зе та прибра изгоненитѣ изъ Россия безобраз-
ни татаря, и още повече грознитѣ хищни орди чер-
кези, които зе та наблъска верѣдъ най-хубавитѣ зе-
мища, помежду трудолюбивитѣ български селени, ко-
ито въ малко врѣме, съ явнитѣ си кражби и грабе-
жи, — тѣ — черкезитѣ направиха клѣтитѣ българи съ
лико да се опашатъ.

И турци, и българи *аманъ!* бѣха викнали отъ
тѣхъ, и, най-сѣтнѣ, изядоха главата на благодѣтели-
тѣ си.

Не постигна на турция една що годѣ редовна
войска наречена *низанъ*, но ето че и разни полчища